

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

Haláltánc

Az égbolt lerogyott. Kiokádta mérgét,
s maga alá gyúrte a holnapot.

Bömbölve húrjába csap a szél,
vágató sörénnyel tipor,
s nem remél már kegyelmet
a délceg fenyő.
Megnyúlt derékkal vad táncba kezd,
széttárt karjaival az égre mered.
Halálsikolyát elnyomja az örült fergeteg.

Már csak derékba szakadt
kiáltása tör az univerzum felé.

Hajnali álmok

Szivárványhídon jössz felém,
s a ragyogó sátorból úgy
hull rám kedves arcod,
hogy megremegnek a
sarjadó tavasz hírnökei.
És te máris a nyarat óhajtod,
az álmodó, fényből szótt mezőket,
ahol talpunk alatt s fejünk felett
csillagok rebegnek,
s a búzakalász ölében
a holnap ígérete üzen.
Aztán mégis köddé válsz,
mint csendes hajnalon az álmok.

Míg nem voltál

Míg nem voltál,
nem tudtam mily
szökék a mezők,
nem értettem
a madarak énekét,
s a habzó felhők
mögött nem láttam a kéket.
Évődő szivárványok
rejtettek téged,
s az alkony bíborban égő
fáiban szunnyadt a vágy.
Míg nem voltál,
nem tudtam, hogy hozzád
vezetnek ezüstbe font,
napsugaras utak,
hogyminden tavasz
csak feléd mutat,
s a tenger csókos habjaiban
a Te ajkad feszül.
Csak bolyongtam
árván, esetlenül,
kerestem a hozzád vezető utat.
Míg nem voltál,
bénán csüngött a karom,
s nem pihenhetett
galamb-szelíd válladon.
Szemem íriszén
fényüket vesztették
a boldogság-csillagok,
s nem sarjadtak
mézízű-holnapok.
Míg nem voltál...

FENYVESI EDIT: NYUGALOMBAN VALAHOL